

[H. C. Hansen.]

Men det hele nytter jo ikke, hvis man samtidig foretager en tilsvarende pengeopsugning. Virkningen vil da kun blive, at pengeknapheden vil blive endnu kraftigere for det øvrige erhvervsliv. Hvordan tror man, at erhvervslivet under disse forhold skal blive i stand til at påtage sig de mange opgaver, der melder sig i forbindelse med den ønskede forøgelse af eksporten? I det hele taget er der en ejendommelig modsætning imellem regeringens ønske om på den ene side at bremse investeringerne gennem en stærk rentestigning og på den anden side at imødegå virkningerne af denne rentestigning indenfor de forskellige investeringsområder. Anerkender man renten som regulator indenfor det økonomiske liv, eller gør man det ikke? Vi finder det helt naturligt og nødvendigt, at man fortsat søger at fremme de samfundsvigtige investeringer, men vi kan ikke se nogen idé i samtidig at gøre arbejdet hermed vanskeligere ved stadig at presse renteniveauet i vejret, og vi er meget bekymrede for virkningerne på produktion og beskæftigelse.

Dette centrale punkt vil jeg gerne gå lidt nærmere ind på.

Vi ved, at udbygningen af forsvaret stiller øgede krav til produktionen. Vi er i samme situation som de fleste andre lande. Lykkes det ikke at få produktionen udvidet, bringes levestandarden og den sociale standard i fare.

Dette afgørende synspunkt er understreget i en deklaration, som blev vedtaget i den europæiske samarbejdsorganisations råd den 29. august i år. Det hedder i denne deklaration:

„Regeringerne er blevet enige om som et alment mål at tilstræbe en udvidelse af Vesteuropas samlede produktion med 25 pct. i løbet af de næste 5 år. Gennem denne betydelige forøgelse af produktionen vil i dette tidsrum en forbedring af levestandarden og yderligere sociale fremskridt kunne gennemføres samtidig med, at forsvarets behov tilgodeses.“

Den danske udenrigsminister var blandt de europæiske ministre, der vedtog denne deklaration, og efter vedtagelsen udtalte den højtærede udenrigsminister:

„Uanset at Danmarks produktionsindsats naturligvis i sig selv ikke er udslagsgivende, må vi, ikke mindst for vor egen skyld, sætte vore kræfter ind på at bidrage til gennemførelsen af den europæiske samarbejdsorganisations mål og således efter evne følge trop med andre lande.“ Mit parti er her 100 pct. enig med den

højtærede udenrigsminister. Vi bør, ikke mindst for vor egen skyld, fortsætte den fremgangslinie for produktion og beskæftigelse, som har karakteriseret efterkrigsperioden.

Desværre er der en gabende afgrund mellem deklarationen i Paris og den økonomiske politik, som regeringen faktisk fører. Det, der er sket i de sidste måneder, er jo, at fremgangslinien er blevet afløst af en nedgangslinie.

Fra august 1949 til august 1950 steg industriens produktionsindeks fra 150 til 167. Fra august 1950 til august 1951 var der derimod en nedgang fra 167 til 160.

Nedgangen, der begyndte i april—maj, er mest udpræget indenfor forbrugsvareindustrien. Indenfor tekstilområdet ligger produktionen således ikke mindre end 22 pct. lavere end i fjor på samme tid. Det er imidlertid urigtigt, når regeringen søger at bagatellisere produktionstilbagegangen ved at sige, at det *kun* er forbrugsvareindustrierne, det er gået ud over. Også indenfor produktionsmiddelindustrien er fremgangslinien truet. Fra august 1949 til august 1950 steg indekset for produktionsmidler fra 156 til 172. Fra august 1950 til august 1951 er der derimod ingen fremgang at spore. I august 1950 var indekset som nævnt nået op på 172. I august 1951 er tallet 171. Der er altså ikke noget hold i den stadige tale om, at ledig arbejdskraft blot kan flyttes over til fremstilling af produktionsmidler. Og hvordan, må jeg have lov at spørge, vil regeringen iøvrigt forestille sig den meget omtalte flytning af arbejdskraft? Finansministeren udtalte, at man ville tale med erhvervene herom. Hvornår skal disse samtaler finde sted, og hvad tænker man at foreslå erhvervene? Jeg vil tro, det høje ting vil være interesseret i at høre den højtærede minister udtale sig lidt nærmere herom.

Stilstanden i produktionen bliver iøvrigt dobbelt alvorlig, fordi regeringen hidtil har ført en importpolitik, der gør det vanskeligt for erhvervslivet at skaffe sig maskiner udefra. For blandt andet at kunne skaffe valuta til overskridelser på metervareplanen på omkring 20—25 pct. har maskinplanen pr. 2. halvår 1951 måttet skæres væsentligt ned. Dette er sammen med virkninger på pengemarkedet det, jeg vil kalde den farlige side af forhenværende handelsminister Weikops deponeeringsordninger.

Indenfor byggeriet er nedgangslinien særlig udpræget, og dette på trods af at vi fortsat må slås med bolignød. I første halvår 1951 blev der kun påbegyndt knap 7 000